

Voordat ik wist dat ik van je hield

Toshikazu Kawaguchi bij Meulenhoff:

Voordat de koffie koud wordt (Before the coffee gets cold)
Voordat de waarheid uitkomt (Tales from the cafe)
Voordat je herinnering vervaagt (Before your memory fades)
Voordat we vaarmel zeggen (Before we say goodbye)
Voordat we elkaar kwijtraken (Before we forget kindness)
Voordat ik wist dat ik van je hield

Toshikazu Kawaguchi

Voordat ik wist dat ik van je hield

ROMAN

Vertaald uit het Japans door Roebi Heinst

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8409-7
ISBN 978-94-023-2781-6 (e-book)
ISBN 978-90-492-1276-6 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Itoshisa ni kizukanu uchi ni*
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: ぽりー
Auteursfoto: © Courtesy of Sunmark Publishing
Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2024 by Toshikazu Kawaguchi. Originally published in Japan by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan. All rights reserved
© 2026 Nederlandse vertaling Roebi Heinst en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam. Dutch translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoudsopgave

Proloog	7
Schema van personages en hun onderlinge relaties	10
1 Over een dochter die haar moeder geen ‘mam’ kon noemen	11
2 Over een man die wachtte op antwoord van zijn vriendin	69
3 Over een vrouw die haar eigen toekomst wilde weten	137
4 Over een tienerjongen die zijn overleden vader ging ontmoeten	199

Proloog

Over een bepaalde zitplaats, in een zeker koffiezaakje, in een zekere wijk, bestaat een mysterieuze stadslegende. Naar verluidt kun je je, als je op die plaats gaat zitten, en alleen zolang je op die plaats zit, naar een tijdstip naar wens verplaatsen.

Er zijn echter vervelende, ontzettend vervelende regels.

1. Ook al reis je naar het verleden, je kunt geen mensen ontmoeten die dit koffiezaakje nog nooit hebben bezocht.
2. Door terug te keren naar het verleden zal de werkelijkheid niet veranderen, hoezeer je je ook inspant.
3. Er zit een vaste klant op de plek waarvandaan je naar het verleden kunt terugkeren. Je kunt pas gaan zitten als die klant opstaat.
4. Als je eenmaal terug in het verleden bent, kun je niet van je plek weggaan.
5. Je kunt slechts terugkeren naar het verleden vanaf het moment dat je kopje koffie is ingeschonken, totdat die koffie koud is geworden.

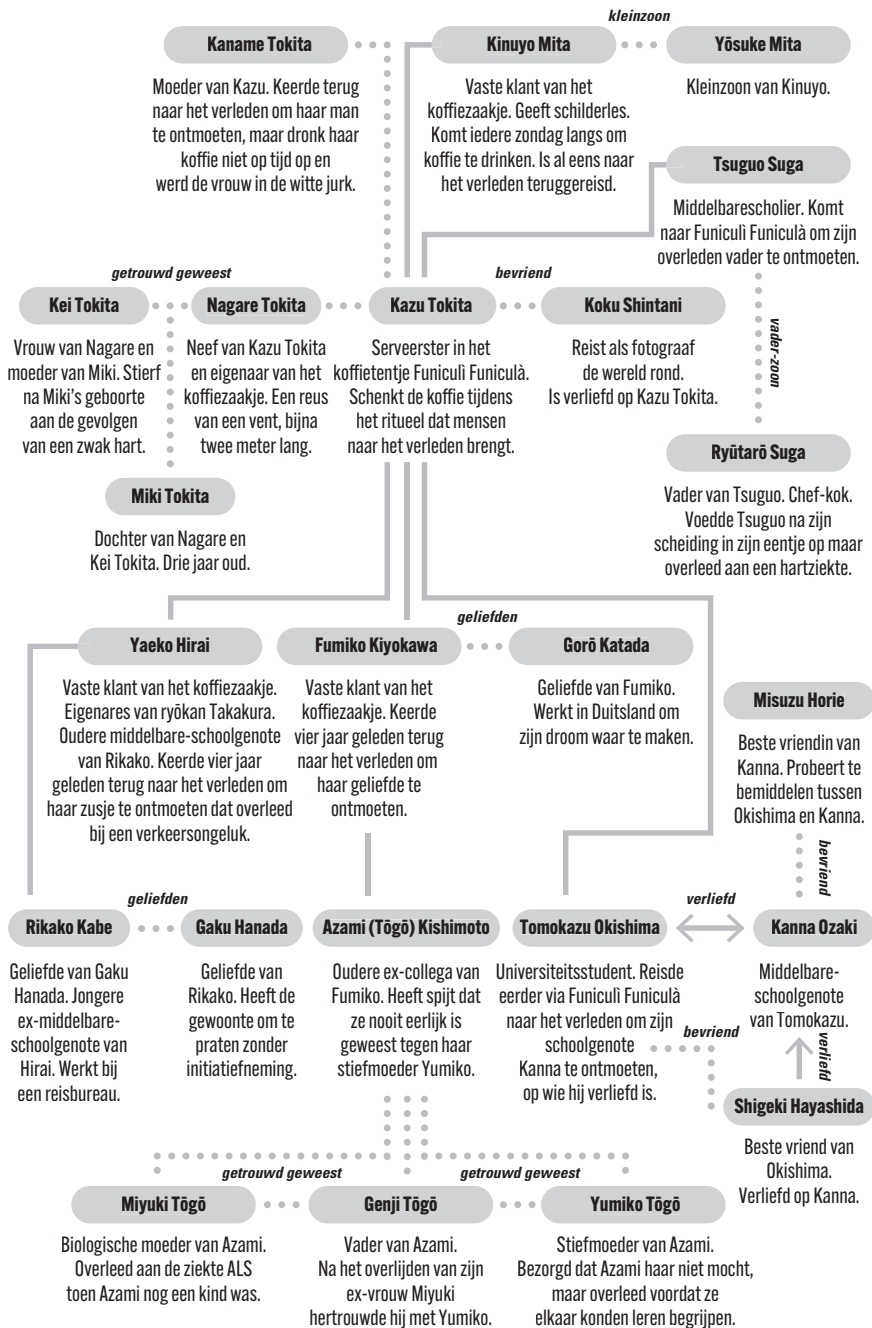
En dit zijn nog niet alle vervelende regels.
Evengoed brengen ook nu nog klanten die van
deze stadslegende hebben gehoord, een
bezoek aan dit koffiezaakje.

Zou jij na het horen van al deze regels nog steeds
naar het verleden willen terugkeren?

Dit boek vertelt over vier hartverwarmende wonderen
die in dit mysterieuze koffiezaakje plaatsvonden.

*Als jij terug kon gaan naar die ene dag,
wie zou jij dan willen ontmoeten?*

Schema van de personages en hun onderlinge relaties

Over een dochter die haar moeder
geen 'mam' kon noemen

Oktober 1999

‘Laat me los!’

In de overdekte Tenmonkan-winkelgalerij in Kagoshima weerklonk de stem van een meisje.

Zij heette Azami Tōgō. ’s Avonds gingen er in de Tenmonkan-winkelgalerij ontelbare neonlampen aan en lichtte de hal volledig op in allerlei kleuren. Vanuit de vele pubs die de galerij rijk was klonk vrolijk gelach.

Azami was impulsief van huis weggelopen met enkel een dun jack over haar sweatshirt, en dwaalde nu door deze galerij.

‘Wacht!’

Midden in de menigte werd Azami bij haar arm gegrepen door haar stiefmoeder Yumiko.

Yumiko zag er afgepeigerd uit. Dat kwam doordat ze drie hele dagen en nachten naar haar weggelopen stiefdochter had gezocht. Er zaten donkere kringen onder haar ogen.

Azami trok met kracht haar arm los uit Yumiko’s greep. Haar rugzak raakte een langslopende man die haar een snelle blik toewierp en vervolgens direct opging in de mensenmassa.

Om afstand tussen haarzelf en Yumiko te scheppen rende Azami de menigte in.

‘Azami, wacht nou! Wacht alsjeblieft!’

Nu ze haar stiefdochter eindelijk had gevonden, wilde Yumiko haar niet weer kwijtraken. Ze baande zich een weg door de menigte en zette de achtervolging in.

‘...’

Azami was met alleen een rugzak van huis weggelopen en dwaalde al drie dagen lang door de drukke winkelstraten van Kagoshima. Een enkele reis van haar woonplaats Miyazaki naar Kagoshima kostte zelfs met de snelbus al drieduizend yen. Voor een middelbarescholiere als Azami was dat veel geld. Ze zag lijkleek door het gebrek aan een fatsoenlijke maaltijd, en nu oktober was aangebroken was de temperatuur ook aanzienlijk gedaald. Als ze in een regenbui terecht kwam zou dat genoeg zijn om haar ziek te maken.

Als ze dacht aan hoe haar stiefdochter die drie dagen had doorgebracht en waar ze had rondgedwaald, voelde het alsof Yumiko’s hart werd samengeknepen.

‘Azami!’

‘Volg me niet!’

‘Wacht nou, alsjeblieft!’

Bezorgd om wat de mensen zouden zeggen vertikte Azami’s vader Genji het om zijn dochter als vermist op te geven, zelfs nadat ze niet meer te bereiken was. Hij hield stug vol dat ze wel weer terug zou komen en deed niet eens moeite om haar te vinden. Toen Yumiko van een vriendin van Azami had gehoord dat Azami op weg was naar de Tenmonkan-winkelgalerij in Kagoshima, was ze haar gaan zoeken en had ze haar uiteindelijk gevonden.

‘Azami!’

Yumiko greep haar opnieuw bij haar arm.

‘Hou nou op! Laat me los!’

Met een woedende zwaai duwde Azami Yumiko weg,

waardoor die haar evenwicht verloor en op haar achterste viel.

‘Laat me gewoon met rust!’

Yumiko stond meteen op, ongerust dat Azami weer zou wegrennen.

‘Ik kan je toch niet alleen laten? Waarom zeg je nou zo iets?’

Yumiko keek Azami verdrietig aan.

Ik heb nog wel zo wanhopig naar je gezocht, zeiden haar ogen.

Azami had geen zin om te reageren en sloeg geïrriteerd haar ogen neer. Yumiko kwam voorzichtig dichterbij terwijl ze het vuil van haar achterwerk klopte.

‘Kom alsjeblieft terug naar huis. Je vader maakt zich ook zorgen.’

‘Echt niet. Hij is vast opgelucht dat ik weg ben,’ mompelde Azami. ‘En hij niet alleen. Jij bent dat toch zeker ook? Was ik maar weg! We zijn niet eens echt familie, dus doe niet alsof je mijn moeder bent!’

Opgelucht dat ze weg is? Wie, ik?

Sinds Yumiko met Azami’s vader was getrouwd had ze dat niet één keer gedacht. Integendeel, ze had juist haar best gedaan om door haar stiefdochter zo snel mogelijk ‘mam’ genoemd te worden.

Waar is al die moeite goed voor geweest?

Yumiko keek Azami vol verbijstering aan.

De vermoeidheid van drie dagen rusteloos zoeken, de zinloosheid van haar onbeloonde inspanningen, het onbegrip voor het feit dat zij, als voormalig buitenstaander die klem was komen te zitten tussen een vader en dochter, zo moest lijden. Alles kwam ineens in één keer samen, en het was alsof alle kracht uit Yumiko’s lijf wegvloede.

Ergens in haar achterhoofd klonk nog een stem.

Misschien heb ik te dwingend geprobeerd om dit meisje als mijn eigen dochter te zien. Uiteindelijk is ze toch het kind van iemand anders.

Yumiko sloot langzaam haar ogen en de tranen begonnen te vloeien.

Ik denk dat ik mijn limiet heb bereikt.

Haar tas gleed van haar schouder op de grond.

Azami wierp een blik op de tas maar maakte geen aanstalten die op te rapen. Met een laatste blik op haar verslagen stiefmoeder zei ze: 'Ik ga niet meer terug naar dat huis.' Toen liep ze weg.

In de nachtelijke Tenmonkan-winkelgalerij werd Azami opgeslokt door de menigte van uitdrukingsloze voorbijgangers.

Januari 2019

'Ik was veertien,' mompelde Azami, met haar blik op de verte gericht.

Ze was in het koffiezaakje Funiculì Funiculà. Het gerucht ging dat je hier terug in de tijd kon reizen. Elk jaar waren er een stuk of wat klanten die naar het verleden teruggestuurd wilden worden. Azami was een van hen.

Haar relaas werd aangehoord door drie mensen: Fumiko Kiyokawa, Kinuyo Mita en Kazu Tokita.

Fumiko was systeemingenieur bij een bedrijf dat me-

dische apparatuur produceerde, en tevens een jongere oud-collega van Azami. Azami had na haar huwelijk haar baan opgezegd en was voltijd huisvrouw geworden.

Azami verborg haar gezicht in haar handen en mompelde, alsof ze tegen zichzelf praatte: 'Pas toen ik in dezelfde situatie terecht kwam, besepte ik hoe diep ik haar had gekwetst.'

Met 'dezelfde situatie' bedoelde ze dat ze net als Yumiko was getrouwd met iemand die een kind had uit een vorig huwelijk.

'Verzet jouw stiefdochter zich ook tegen jou?' vroeg Kinuyo vriendelijk. Ze had vanaf haar plek aan de bar rustig naar Azami's verhaal geluisterd.

Kinuyo hield van de koffie die de eigenaar Nagare zette, en kwam iedere zondag rond dezelfde tijd naar het zaakje.

Als antwoord op Kinuyo's vraag schudde Azami kalm haar hoofd en zei: 'Mijn stiefdochter heeft me van begin af aan 'mam' genoemd...' Daarop kreeg ze een brok in haar keel.

Zowel Fumiko, tegenover haar, als Kinuyo, aan de bar, wachtte zonder iets te zeggen tot ze verder zou gaan.

'Neem me niet kwalijk.'

Azami verontschuldigde zich voor het feit dat ze moest huilen terwijl ze zich had voorgenomen dat niet te doen, en vervolgde haar verhaal.

'Waarom ben ik nooit zo aardig geweest tegen mijn moeder als mijn dochter tegen mij? Waarom verzette ik me tegen haar? Tegen de tijd dat ik besepte dat ik haar nooit 'mam' had genoemd kreeg ik opeens een telefoontje van mijn vader met het nieuws dat ze was overleden...'

Ze kreeg opnieuw een brok in haar keel.

'Ik dacht dat ik ooit nog de kans zou krijgen mijn excuses aan te bieden...'

Ze had spijt. Hoe jong ze ook was geweest, ze betreurde het dat ze haar stiefmoeder zo kil had behandeld en haar nooit ‘mam’ had genoemd.

‘Ik ben een vreselijke dochter...’

Ze verborg opnieuw haar gezicht in haar handen en haar schouders schokten.

Haar gesnik en het getik van de staande wandklokken waren de enige geluiden die weerklonken door het verder stille koffiezaakje.

Klingeling!

De koebel rinkelde. Wellicht uit consideratie voor de huilende Azami heette Kazu de binnenkomer geen welkom, maar keek alleen naar de ingang.

Kinuyo’s kleinzoon Yōsuke kwam het zaakje binnen. Het was januari en de temperatuur moest buiten flink onder het vriespunt liggen, want zijn wangen waren rood van de kou. Hij droeg een dikke donsjas, een gebreide muts en zelfs een shawl, maar daaronder een korte broek die zijn knieën bloot liet.

‘Hatsjie!’ nieste hij, en hij bleef vlak bij de ingang staan snotteren.

‘O hemel, is het al zo laat?’

Bij de verschijning van haar kleinzoon keek Kinuyo naar de drie staande wandklokken. De middelste gaf bijna vier uur ’s middags aan. Kinuyo zou met de auto worden opgepikt en Yōsuke kwam haar halen. Ze wierp een blik op Azami en keek toen vragend naar Fumiko.

Is zij in orde?

Fumiko knipperde geruststellend terug.

Het komt wel goed. Ik blijf bij haar.

Goed dan.

Kinuyo knikte. Ze pakte Yōsuke's uitgestrekte hand en kwam van haar barstoel af, maar leek zich toen ineens iets te herinneren en wendde zich tot Kazu, die achter de toog stond.

‘O ja, dat is waar ook, Kazu.’

Kazu was het bestek aan het oppoetsen. Dit koffiezaakje gebruikte bestek van zilver. Als je niet goed voor zilver zorgde, werd het binnen de kortste keren zwart, en dus zat er veel tijd en moeite in het onderhoud. Om deze reden gebruikten reguliere koffiezaken vaak bestek van roestvrij materiaal, maar bij dit koffiezaakje, dat weinig klanten had, was het niet nodig die tijd en moeite te besparen. Kazu besteedde de helft van haar werktijd dan ook aan het oppoetsen van het bestek. Ze onderbrak haar werkzaamheden en keek op.

Kinuyo keek haar aan en vroeg:

‘Heb je nagedacht over mijn aanbod van laatst?’

‘...’

Kazu gaf geen antwoord en trok een ongewoon bezorgd gezicht. Fumiko merkte deze uitdrukking blijkbaar ook op bij de normaal zo kalme en emotioneloze Kazu, want ze strekte haar nek nieuwsgierig uit en vroeg: ‘Waar gaat dit over?’

‘Ik ben gevraagd te helpen met de schilderles.’

Kazu had het over de schilderles die Kinuyo gaf. Ze had zelf van kinds af aan leren schilderen bij Kinuyo, en Kinuyo was ook degene geweest die haar had aangemoedigd om naar de kunstacademie te gaan.

Normaal gesproken hield Kazu afstand en probeerde ze niet betrokken te raken bij anderen, maar voor Kinuyo koesterde ze speciale gevoelens. Fumiko, die hen dagelijks van dichtbij meemaakte, had weleens gezegd dat ze ‘net moeder en dochter leken’. Kazu had dit noch verworpen noch aanvaard, en alleen gereageerd met: ‘Dank u wel.’

Nu had Kinuyo gezegd dat ze graag wilde dat Kazu haar bij haar schilderlessen zou helpen.

‘Ik ben al aardig op leeftijd, en je weet maar nooit wat er gaat gebeuren of wanneer, nietwaar? Daarom...’

De afgelopen paar jaar had Kinuyo zich vaak niet goed gevoeld en was ze herhaaldelijk opgenomen en ontslagen uit het ziekenhuis in de buurt van het koffiezaakje.

‘Alsjeblieft?’

Kinuyo boog haar hoofd naar Kazu, maar diens bedrukte gezicht en stilte bleven hetzelfde.

‘Aarzel je?’ vroeg Fumiko, die Kinuyo bijviel; Kinuyo was tot zo’n directe vraag niet in staat.

‘Het is een te grote verantwoordelijkheid voor mij...’

Kazu had nooit enige moeite om een verzoek af te wijzen, ongeacht van wie het kwam, maar tegenover Kinuyo was het schuldgevoel waarmee ze haar verzoek afwees van haar gezicht af te lezen.

Normaal gesproken sloeg Kazu een verzoek van iemand af zonder ook maar een spier te vertrekken. Dat niet alleen, ze aarzelde ook nooit om de hoop van klanten in de kiem te smoren, bijvoorbeeld wanneer iemand aangaf naar het verleden te willen reizen om een inmiddels overleden vriend te redden.

‘U kunt naar het verleden reizen. Maar u kunt uw vriend niet redden.’

Fumiko had haar dat al talloze keren zien doen. Bij het zien van Kazu’s onzekere gezicht dacht ze opnieuw bij zichzelf: *ik weet niet wat er in het verleden is gebeurd, maar Kinuyo is absoluut een belangrijk persoon voor Kazu.*

‘Je hoeft niemand iets te leren, hoor. Je weet toch dat het allemaal kinderen zijn die samenkomen omdat ze van tekenen houden?’

Kinuyo probeerde Kazu niet onder druk te zetten; ze

geloofde oprecht dat Kazu de enige was die haar schilderlessen kon overnemen. Daarom voegde ze er bij het zien van haar bedrukte gezicht aan toe: 'Je hoeft er alleen maar bij te zijn, Kazu.'

Dat was uiteraard haar oprechte gevoel en geen leugen.
'Inderdaad.'

Fumiko, die vanaf de zijlijn zat te luisteren, mengde zich zonder aarzeling in het gesprek. Ze wist weliswaar niks van de schilderlessen, maar dacht er toch hetzelfde over.

Het zal de leerlingen een goede stimulans geven als Kazu er bij is.

'Toe? Alsjeblieft.'

Kinuyo bracht haar kleine handen samen en boog haar hoofd.

Kazu bleef even ontsteld stilstaan, maar zei toen zachtjes en met een berustende uitdrukking op haar gezicht: 'Goed dan.'

'Wat fijn.' Kinuyo's gezicht klaarde direct op.

Fumiko deed ook meteen een duit in het zakje en riep enthousiast: 'Geweldig!'

Toen ze zag hoe blij Kinuyo en Fumiko waren, verzachtte ook Kazu's gezicht.

Kinuyo liet zich door Yōsuke meetrekken en ging voor de kassa staan om te betalen. Ze haalde 360 yen voor de koffie uit haar portemonnee en legde dat in het wisselgeldbakje dat haar werd overhandigd.

Kazu sloeg het bedrag aan op de kassa.

'Ik neem het gepaste bedrag van u aan,' zei ze. Ze pakte het geld uit het wisselgeldbakje en stopte het in de geldla.

'Bedankt voor de koffie,' zei Kinuyo, en samen met Yōsuke verliet ze het zaakje.

Klingeling!

Nadat ze waren vertrokken viel het stil in de koffiezaak. Er werd geen muziek gedraaid, dus het enige geluid kwam van het getik van de secondewijzers van de wandklokken.

Dus, wat nu?

Fumiko brak haar hoofd over hoe ze het beste het ijs kon breken. Gelukkig was de huilende Azami tijdens het gesprek tussen Kinuyo en Kazu weer tot rust gekomen.

Als ik dit had geweten, had ik de regels duidelijk uitgelegd vóór ik Azami's verhaal aanhoorde.

Ze slaakte een zucht.

Azami had Fumiko uitgenodigd voor een drankje. Hoewel ze in contact waren gebleven na Azami's huwelijk, was het lang geleden dat ze hadden afgesproken. Toen Azami specifiek dit koffiezaakje aandroeg, vermoedde Fumiko al dat haar oud-collega overwoog om naar het verleden terug te keren, en ze vroeg zich af wie ze zou willen ontmoeten. Terwijl ze naar haar verhaal luisterde begon ze echter ongerust te worden.

Misschien is ze niet volledig op de hoogte van de regels van dit koffiezaakje.

Afgaande op haar relaas was het overduidelijk dat Azami haar overleden stiefmoeder wilde ontmoeten.

In dat geval is er een probleem. Als ik haar nu de waarheid vertel, zal dat absoluut een grote schok voor haar zijn.

Fumiko keek haast smekend omhoog naar het plafond en wenste dat de tijd stil bleef staan, maar die wens ging natuurlijk niet in vervulling.

'Kiyō.'

Azami noemde Fumiko 'Kiyō'. Die bijnaam kwam van het eerste gedeelte van Fumiko's achternaam, 'Kiyokawa'.

'... J-Ja?'

Fumiko verhief schaapachtig haar stem, alsof ze vroeg: 'Riep je me?' Het was niet dat ze haar niet had gehoord; ze

wist precies wat Azami ging zeggen. Ze wist alleen niet hoe ze een duidelijke uitleg kon geven.

Toen Fumiko zich naar haar toe draaide, vroeg Azami: ‘Dit is toch het koffiezaakje van waaruit jij naar het verleden bent gereisd?’

Ze doelde met die vraag op het feit dat Fumiko vier jaar eerder terug in de tijd was gegaan om haar toenmalige collega Gorō op te zoeken.

‘O, eh... o, goh, is dat zo?’ stamelde Fumiko, in een poging de vraag te ontwijken. Het kwam er echter zo onnatuurlijk uit dat ze er zelf ook ongemakkelijk van werd.

Heeft ze door dat ik het onderwerp probeer te vermijden?

Azami vatte op haar beurt Fumiko’s reactie op als een negatieve houding.

Is ze er misschien op tegen? Denkt ze dat het geen nut meer zal hebben?

Toch sneed ze het onderwerp aan.

‘Om eerlijk te zijn denk ik eraan naar het verleden te gaan om mijn moeder te ontmoeten... Wat denk jij?’

Ze keek Fumiko nerveus aan. Ze twijfelde nog.

Ik herinnerde me dit koffiezaakje en ben in een opwelling hierheen gekomen om mijn moeder te ontmoeten, maar in werkelijkheid weet ik nog niet goed wat ik met die ontmoeting wil bereiken. Sterker nog, ik ben nog steeds sceptisch of ik wel echt naar het verleden kan of niet.

Fumiko was daadwerkelijk naar het verleden teruggekeerd, en daarom wilde Azami haar objectieve mening horen.

Bij het zien van Azami’s gezichtsuitdrukking schoot Fumiko iets te binnen.

Het feit dat ze om mijn mening vraagt wil niet betekenen dat ze al heeft besloten dat ze naar het verleden wil. Als ik haar vertel dat het geen nut heeft om terug in de tijd te gaan zal het misschien toch geen al te grote schok voor haar zijn.

Ze stond op ging voor Azami staan.

‘Mag ik één ding vragen?’

Azami keek haar met grote ogen aan, verrast door het feit dat ze ineens voor haar stond.

‘W-Wat dan?’

‘Is jouw stiefmoeder weleens in dit koffiezaakje geweest?’

‘Hè?’

De vraag bracht Azami in verwarring. Ze snapte namelijk niet wat die betekende.

‘Nee, nooit.’

‘Dat dacht ik al.’

Fumiko knikte krachtig en begripvol.

‘Wat?’

Fumiko zuchtte kort en begon te vertellen.

‘Oké, blijf rustig en luister alsjeblieft goed. Je kunt terugkeren naar het verleden, dat is mogelijk. Maar helaas zul je je stiefmoeder niet kunnen ontmoeten.’

‘Wat?’

Azami begreep niet meteen wat ze bedoelde, en bleef haar met grote ogen aankijken.

‘Hoezo niet?’

‘Er zijn regels.’

‘Regels?’

‘... Ja.’

Fumiko bespeurde een lichte irritatie in Azami’s toon toen ze vroeg: ‘Regels?’ Natuurlijk zorgde het voor frustratie dat ze door het bestaan van regels in de wacht werd gezet, maar dat was niet het enige. Het voelde ook alsof ze niet bereid was te accepteren dat Fumiko daarvoor had gezegd dat ze haar stiefmoeder niet zou kunnen ontmoeten. Dat begreep Fumiko ook wel.

Ik had mijn woorden iets zorgvuldiger moeten kiezen. Ik